

Sygn. akt I ACa 488/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Danuta Jezierska
Sędziowie:	SSA Eugeniusz Skotarczak (spr.) SSA Edyta Buczkowska-Żuk
Protokolant:	sekr. sądowy Magdalena Goltsche

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2014 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 4 kwietnia 2014 r., sygn. akt VIII GC 559/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA E.Skotarczak SSA D.Jezierska SSA E.Buczkowska-Żuk

Sygn. akt I ACa 488/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 6 listopada 2013 roku zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 37.822,63 euro z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lutego 2013 roku i kosztami procesu. Po rozpoznaniu sprzeciwu od tego orzeczenia wniesionego przez pozwanego Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2014 roku oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Sąd ustalił, że powódkę (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. łączyła z pozwaną (...) Spółką Akcyjną w W. umowa ubezpieczenia nr (...) z dnia 2 kwietnia 2012 r. Umowa obowiązywała w okresie od 1 kwietnia 2012 r. do 31 marca 2013 r.

Zgodnie z treścią umowy ochrona ubezpieczeniowa obejmować miała w granicach ustalonej sumy ubezpieczenia odpowiedzialność cywilną powódki jako przewoźnika drogowego, jaką ponosi on w myśl ustawy Prawo przewozowe i Konwencji o umowie Międzynarodowego Przewozu Drogowego Towarów (CMR) z tytułu szkód rzeczowych polegających na utracie, ubytku lub uszkodzeniu przesyłki (w tym na skutek rabunku, rozboju, kradzieży rozbójniczej lub zuchwałej, kradzieży z włamaniem) w transporcie drogowym zgodnie z art. 65-68, 80-82 Prawa przewozowego i art. 17-18, 23 i 25 Konwencji CMR. Wartość szkody rzeczowej obejmować miała również zwrot opłat (w tym opłat celnych) poniesionych w bezpośrednim związku z transportem, zgodnie z art. 23 ust. 4 Konwencji CMR (§2 ust.1 i 2).

Suma ubezpieczenia stanowić miała górną granicę odpowiedzialności pozwanej z tytułu każdego wypadku ubezpieczeniowego zaistniałego w okresie ubezpieczenia, wynosiła ona 300.000 USD (§6 ust. 1). W §6 ust. 4 określono wysokość franszyzy redukcyjnej w wysokości 1.000 zł na każdą szkodę. Franszyza redukcyjna oznaczać miała określoną kwotową część roszczenia, za którą pozwana nie ponosi odpowiedzialności.

W §10 umowy określono tryb postępowania w przypadku zajścia wypadku ubezpieczeniowego. W ust. 12 wskazano, że pozwana jest zobowiązana spełnić świadczenie w ciągu 30 dni od daty zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym.

(...) A/S w Danii zleciła drogą elektroniczną w dniu 9 stycznia 2013 r. powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przewóz mięsa zakupionego przez (...) we Włoszech 1.390 sztuk szynek wieprzowych z kością o masie 20.219,70 kg od (...) GmbH w Niemczech. Transport miał odbyć się na trasie E./O. do miejscowości T. we W..

Towar został przyjęty do przywozu w dniu 11 stycznia 2013 r. Jako nadawcę w liście przewozowym wskazano (...) GmbH. W rubryce 16 jako przewoźnika wskazano (...) A/S, zaś w rubryce 17 jako kolejnego (sukcesywnego) przewoźnika wskazano powódkę .

W dniu 12 stycznia 2013 r. na terenie Niemiec pomiędzy miastami B. i H. pojazd przewożący mięso przewrócił się na prawa stronę przy jego bocznych powierzchniach leżących w rowie usytuowanym obok drogi przy nachyleniu 135°. Tył przyczepy został zdeformowany i otwarty, większość paliwa wyciekła z uszkodzonego zbiornika. Podniesienie pojazdu nie było możliwe bez uprzedniego wyładowania towaru.

Niezwłocznie po zdarzeniu na miejsce przybył personel spółki (...) – 13 pracowników wraz z kierownikiem akcji. Otwarto dolne drzwi przyczepy i stwierdzono że wszystkie szynki zostały rozrzucone w najniższej usytuowanym miejscu przyczepy. Następnie dokonano przeładunku szynki do przyczepy chłodniczej o identycznej wielkości z użyciem teleskopowego urządzenia manipulacyjnego.

Nie stwierdzono szkód wywołanych zmianami temperatury. Okazało się jednak, że na wielu sztukach widoczny był smar, kurz, gleba i liście. Część z nich zaczęła tracić sok. Szynki ubrudzone olejem napędowym zostały oddzielone i zapakowane na inną przyczepę, do 7 skrzynek. Lekarz weterynarii stwierdził, że mięso nie może być wykorzystane i powinno zostać zniszczone. Pozostałe szynki zakwalifikowano jako nadające się do przetworzenia na karmę dla zwierząt.

Raport dotyczący przyczyny szkody, jakości przewożonego towaru został zlecony przez spółkę (...).

W związku z zaistniałym zdarzeniem powstała szkoda w wysokości 38.822,63 euro. Na powyższą kwotę składa się: 37.204,25 euro tytułem wartości handlowej towaru, 1.187,38 euro tytułem kosztów robocizny przy przeładunku (14 robotników przez 5,75 godzin przy stawce 14,75 euro za godzinę), 346,50 zł z tytułu użycia teleskopowego urządzenia manipulacyjnego, 517,50 euro tytułem kosztów użycia pojazdu zastępczego (5,75 godzin przy stawce 90 euro za godzinę), 400 euro za przechowanie towaru (10 dni, 40 euro za dzień). W tym zakresie uwzględniono również 833 euro

tytułem ewentualnej wartości rezydualnej – wartość jaką można byłoby otrzymać w wyniku zbycia mięsa przydatnego do spożycia dla zwierząt przez potencjalnego nabywcę.

W dniu 16 stycznia 2013 r. powódka zgłosiła pozwanej szkodę w postaci uszkodzenia ładunku. W odpowiedzi pozwana zwróciła się o zgromadzenie i przesłanie konkretnych dokumentów. 17 stycznia 2013 r. powódka przesłała komplet wskazanych przez pozwaną dokumentów – m. in. dowód rejestracyjny pojazdu, licencji na wykonywanie przewozu. Nie przesłano oryginału listu przewozowego podając, że oryginał pozostał w rozbitym samochodzie i zostanie przesłany w momencie odbioru ciągnika.

Oryginał listu przewozowego został przesłany pozwanej 19 lutego 2013 r.

W dniu 13 marca 2013 r. spółka (...) wystawiła powódce notę, na mocy której obciążyła ją kwotą 39.817,05 euro. Na powyższą kwotę składał się także koszt sporządzenia ekspertyzy. Jednocześnie dokonano potrącenia ww. wierzytelności z wierzytelnością powódki wobec spółki (...) za zrealizowane umowy przewozu. Roszczenie spółki (...) zostało w całości zaspokojone.

Pozwana zwracała się do powódki o dodatkowe wyjaśnienia dotyczące m. in. losów uszkodzonego towaru, roli spółki (...) w wykonaniu przewozu. W dniu 22 kwietnia 2013 r. pozwana zwróciła się o przesłanie potwierdzenia, że spółka (...) uregulowała płatność z (...). W odpowiedzi pozwana przekazała pismo potwierdzające, że powódka uregulowała płatność za powstałą szkodę wobec spółki (...). Nadto zwróciła się do spółki (...) o potwierdzenia, że nie wnosi żadnych roszczeń w związku z wykonanym przewozem.

W dniu 17 września 2013 r. pozwana poinformowała ponownie powódkę, że niezbędne jest przedstawienie potwierdzenia, że spółka (...) uregulowała płatność z faktycznie uprawnionym do odszkodowania w związku ze zdarzeniem. Podała, że według treści listu przewozowego nadawcą była (...) GmbH.

W piśmie z dnia 28 sierpnia 2013 r. powódka podniosła, że w świetle przepisów Konwencji CMR brak jest podstaw do dochodzenia roszczeń przeciwko niej lub pozwanemu przez jakiegokolwiek inne podmioty uczestniczące w przewozie, jako że roszczenie spółki (...) zostało zaspokojone. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

Dowód:

- wiadomość z dnia 17.09.2013 r. k. 74

- pismo z dnia 28.08.2013 r. k. 73

Sąd wskazał, że pozwana nie kwestionowała faktu powstania szkody, jak również jej wysokości i zapłaty przez powódkę na rzecz spółki (...) A/S kwoty dochodzonej obecnie pozwem.

Spór dotyczył jedynie legitymacji powódki, co nakazywało ustalić w pierwszej kolejności, czy powódka ponosiła odpowiedzialność za szkodę wobec (...) A/S – podmiotu, której wierzytelność odszkodowawcza została zaspokojona przez powódkę w drodze potrącenia wzajemnych wierzytelności. Oznaczało to konieczność ustalenia, czy (...) A/S była osobą uprawnioną do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego od powódki z tytułu szkody, powstałej w trakcie realizacji zlecenia transportowego.

Sąd podkreślił, że przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów CMR, sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962 r., Nr 49, poz. 238), zwanej dalej „Konwencją CMR”, nie określają w sposób wyczerpujący, kto jest uprawniony do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych wobec przewoźnika. Nie budziła wątpliwości stron konieczność sięgnięcia w tej sytuacji do przepisów ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe.

Zgodnie zaś z przepisem art. 75 ust. 3 pkt 2 lit b Prawa przewozowego roszczenia przeciwko przewoźnikowi z tytułu utraty, ubytku czy uszkodzenia przesyłki przysługują nadawcy lub odbiorcy zależnie od tego, któremu z nich przysługuje prawo rozporządzania przesyłką.

W omawianej sprawie niesporne jest, że nie doszło do wydania odbiorcy przesyłki i listu przewozowego, prawo rozporządzania przesyłką przysługiwało zatem nadawcy – zgodnie z art. 12 ust.1 i 2 Konwencji CMR. Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii legitymacji powódki ma zatem ustalenie osoby nadawcy, w szczególności, czy przymiot ten przysługiwał (...) A/S, której roszczenie zaspokoila powódka.

Powódka utrzymywała, że mimo wpisania (...) w rubryce listu przewozowego przewidzianej na dane nadawcy faktycznie rolę nadawcy wobec powódki pełniła (...) A/S. W związku z brzmieniem przepisu art. 9 ust. 1 Konwencji CMR, określającego moc dowodową listu przewozowego, nie można według Sądu co do zasady, wykluczyć, iż nadawcą był podmiot inny, od tego wpisanego w liście przewozowym. W niniejszej sprawie brak jest jednak, zdaniem sądu, podstaw do podważenia tego, co wynika z listu przewozowego. Zeznania świadka potwierdziły jedynie, że to (...) A/S zleciła powódce przewóz, co wynika zresztą z maila z dnia 9 stycznia 2013 r. Fakt, że podmiot ten był kontrahentem powódki nie jest jednak równoznaczny z przyznaniem mu przymiotu nadawcy w rozumieniu przepisów konwencji CMR. Dowody przeprowadzone w sprawie nie pozwalają zdaniem Sądu na wyciągnięcie wniosku, że doszło do błędnego oznaczenia nadawcy w liście przewozowym; przeciwnie, z raportu dołączonego do pozwu wynika, że to właśnie ten podmiot po zdarzeniu wywołującym szkodę podejmował czynności i wydawał dyspozycje dotyczące uszkodzonego towaru.

Sąd uznał, że przyjęciu postulowanego przez powódkę wniosku sprzeciwia się także treść pozostałych rubryk listu przewozowego, w szczególności fakt, iż – jak wynika z rubryki 17 - powódka była przewoźnikiem sukcesywnym (kolejnym) w rozumieniu art. 34 i nast. Konwencji CMR, zaś status przewoźnika (pierwszego) przysługiwał (...) A/S (k. 109 verte). Niemożliwe jest w takiej sytuacji uznanie za nadawcę (...) A/S, skoro była ona bezpośrednim kontrahentem powódki. Zapisy listu przewozowego według Sądu wskazują natomiast, że w łańcuchu zleceń (...) A/S plasowała się pomiędzy pierwszym przewoźnikiem (...) A/S a powódką.

W przypadku przewozu sukcesywnego kolejni przewoźnicy przystępują do umowy zawartej między nadawcą a pierwszym przewoźnikiem, stając się jej stroną, związaną warunkami umowy.

Zgodnie z art. 36 Konwencji CMR o ile nie chodzi o powództwo wzajemne lub o zarzut podniesiony przy rozpatrywaniu powództwa opartego na tej samej umowie przewozu, powództwo z tytułu odpowiedzialności za zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie dostawy może być skierowane jedynie przeciwko pierwszemu przewoźnikowi, ostatniemu przewoźnikowi lub przewoźnikowi, który wykonywał tę część przewozu, podczas której miało miejsce zdarzenie powodujące zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie dostawy; powództwo może być skierowane jednocześnie przeciwko kilku z tych przewoźników.

Sąd wskazał, że roszczenie przeciwko pierwszemu lub ostatniemu przewoźnikowi (w tym wypadku powódce) przysługiwało – zgodnie z wcześniejszym wywozem – nadawcy (...). Kwestię roszczeń zwrotnych pomiędzy przewoźnikami sukcesywnymi reguluje przepis art. 37 Konwencji CMR, który przewiduje, że przewoźnikowi, który na mocy postanowień Konwencji wypłacił odszkodowanie, przysługuje roszczenie zwrotne o sumę odszkodowania, odsetki i koszty do przewoźników, którzy uczestniczyli w wykonaniu umowy przewozu.... Zgodnie z art. 37 lit. a przewoźnik, który spowodował szkodę, powinien sam ponosić ciężar odszkodowania, które wypłacił sam lub które wypłacił inny przewoźnik.

Sąd podkreślił, że warunkiem roszczenia regresowego pomiędzy przewoźnikami sukcesywnymi jest jednak - jak wynika z pierwszej części powołanego przepisu – zapłata odszkodowania przez przewoźnika, występującego z roszczeniem zwrotnym. Abstrahując od tego, czy (...) A/S był przewoźnikiem sukcesywnym (a tylko wówczas przysługiwałoby mu roszczenie zwrotne na podstawie art. 37 Konwencji CMR), brak jest dowodu, by podmiot ten zapłacił odszkodowanie osobie uprawnionej. W tej zaś sytuacji brak było podstaw do dochodzenia przez

niego odszkodowania od powódki. W konsekwencji zapłata odszkodowania przez powódkę nie nastąpiła na rzecz uprawnionego podmiotu.

W związku z tym Sąd uznał, że nie ziszcili się przesłanki ochrony ubezpieczeniowej wskazane w postanowieniach § 2 ust. 2 b umowy ubezpieczenia, powódka nie ponosiła bowiem wobec (...) A/S na podstawie art. 17 Konwencji CMR odpowiedzialności za szkodę powstałą podczas realizacji przewozu.

Mając powyższe na uwadze powództwo Sąd oddalił.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zebranych dowodów, a w szczególności zlecenia przewozowego z dnia 09.01.2013 roku, listu przewozowego, zeznań świadka A. S., raportu nr (...) wraz z tłumaczeniem, co doprowadziło do ustalenia błędnego stanu faktycznego sprawy, a w szczególności do uznania, że (...) A/S nie było nadawcą towaru, że przedmiotowy przewóz był przedmiotem sukcesywnym oraz że zapłata odszkodowania nie nastąpiła na rzecz uprawnionego podmiotu, a także że powódka nie ponosiła odpowiedzialności wobec (...) A/S na podstawie art. 17 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów i usług CMR z dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. 1962.48.238 z późn.zm) (dalej jako Konwencja CMR),

2. naruszenie przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie przez Sąd I instancji które z przeprowadzonych dowodów uznał za wiarygodne, a które nie i dlaczego, a w szczególności poprzez niewskazanie, dlaczego dla wyjaśnienia kluczowych kwestii w sprawie Sąd I instancji nie wziął pod uwagę zlecenia transportowego z dnia 09.01.2013 roku, choć z uzasadnienia wyroku, nie wynika, aby odmówił temu dowodowi wiarygodności,

a w konsekwencji:

3. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 9 ust. 1 Konwencji CMR poprzez jego wadliwe zastosowanie, polegające na uznaniu wzmianek wpisanych do listu za ostateczny (przesądający) dowód w sprawie, pomimo istnienia innych dowodów które pozwalały na obalenie domniemania wynikającego z listu przewozowego CMR,

4. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 34 i nast. Konwencji CMR poprzez ich zastosowanie i uznanie, że przewóz, którego dotyczy sprawa był przewozem sukcesywnym, w sytuacji, gdy przepisy te nie powinny zostać zastosowane przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym,

5. naruszenie art. 822 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy przepis ten powinien znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie, a tym samym poprzez uznanie, iż pozwana nie jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powódki odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej.

Na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., wskazując na powyższe zarzuty, powódka wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 37.822,63 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17.02.2013 roku do dnia zapłaty,

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje.

Pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powódki jest bezzasadna.

Co prawda zgodnie z art. 9 ust. 1 Konwencji CMR dane zawarte w liście przewozowym mogą być obalone w drodze przeprowadzenia dowodów przeciwnych, ale sąd II instancji podzielać stanowisko sądu I instancji uznał, że przedstawione dowody przeciwne mogące obalić zapisy listu przewozowego (zlecenie przewozowe z dnia 9.01.2013 roku – k. 15, zeznania świadka A. S. k. 129-130) nie podważają jego treści.

Celem wykazania, że to (...) A/S w Danii była zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2 Konwencji CMR nadawcą przesyłki (rubryka 1 listu przewozowego) zamiast (...) GmbH, powódka musiałaby obalić zapis z rubryki 16 listu przewozowego wykazującej jako przewoźnika firmę (...) A/S (pierwszego przewoźnika).

Powód musiałby zatem wykazać nie tylko to, że bezpośrednio zlecenie przewozu otrzymał od firmy (...) A/S (jako spedytora) – co jest zresztą okolicznością bezsporną, ale nadto musiałaby udowodnić, że firma (...) A/S (pierwszy przewoźnik) nie był stroną umowy przewozu.

W sytuacji w której powód nie podważył, a precyzyjniej nie obalił zapisu listu przewozowego, że to firma (...) A/S jest przewoźnikiem, którego z nadawcą (...) GmbH łączył bezpośrednio węzeł obligacyjny z umowy przewozu, jedynym logicznym wnioskiem jest uznanie, że firma (...) A/S nie była nadawcą przesyłki, a jedynie firmą umieszczoną niejako w ciągu zleceń dotyczących przewozu przesyłki pomiędzy firmę (...) A/S a powódką.

Firma (...) A/S nie może być zatem uznana za nadawcę zlecającą bezpośrednio przewóz powódce w sytuacji w której nie została podważona w żaden sposób wiarygodność listu przewozowego wskazującego jako nadawcę firmę (...) GmbH (poz. 1, 22 listu przewozowego) a firmą (...) A/S jako pierwszego przewoźnika (poz. 16 listu przewozowego). W tej sytuacji podzielić należy stanowisko sądu I instancji, że powódka była przewoźnikiem sukcesywnym w rozumieniu art. 34 Konwencji CMR.

W tym przypadku zgodnie z art. 36 i 37 Konwencji CMR kolejni przewoźnicy (tutaj powódka) przystępując do umowy zawartej pomiędzy nadawcą firmą (...) GmbH, a pierwszym przewoźnikiem firmą (...) A/S, stając się jej stroną, związaną warunkami umowy przewozu.

W tej sytuacji roszczenie odszkodowawcze przeciwko pierwszemu lub ostatniemu przewoźnikowi jak w sprawie niniejszej (tutaj powódce) przysługuje nadawcy firmie (...) GmbH. Warunkiem roszczenia regresowego pomiędzy przewoźnikami sukcesywnymi jest jednak zgodnie z częścią pierwszą art. 37 Konwencji CMR zapłata odszkodowania przez przewoźnika występującego z roszczeniem zwrotnym.

Niezależnie od tego czy firma (...) A/S była przewoźnikiem sukcesywnym, a tylko wówczas przysługiwałoby jej roszczenie zwrotne na podstawie art. 37 Konwencji CMR, brak jest dowodu, by podmiot ten zapłacił odszkodowanie uprawnionemu podmiotowi tj. firmie (...) GmbH.

W tej sytuacji zatem brak było podstaw do dochodzenia przez niego odszkodowania od powódki. W konsekwencji zasadnie uznał Sąd I instancji, że zapłata odszkodowania przez powódkę nie nastąpiła na rzecz uprawnionego podmiotu (firmy (...) GmbH).

Nie ziściły się zatem, jak to zasadnie wskazuje Sąd I instancji, przesłanki odmowy ubezpieczeniowej wskazane w postanowieniach § 2 ust. 2b umowy ubezpieczenia łączącej strony, gdyż powódka nie ponosiła odpowiedzialności wobec (...) A/S na podstawie art. 17 Konwencji CMR za szkodę powstałą podczas realizacji umowy przewozu.

Marginalnie już tylko wskazać należy, że apelująca mając na uwadze powyższe rozważania, w toku całego postępowania nie odnosiła się do zasadnego zarzuty pozwanej jak kształtowałyby się odpowiedzialność pozwanej jako ubezpieczyciela powódki w sytuacji gdyby firma (...) GmbH zwróciła się do niej o zapłatę odszkodowania.

W tej sytuacji uznając, że nie spełniły się przesłanki odpowiedzialności pozwanej jako ubezpieczyciela powódki z przyczyn wyżej wskazanych, Sąd Apelacyjny uznając apelację powódki za bezzasadną oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013r. poz. 461).

SSA E. Buczkowska – Żuk SSA D. Jezierska SSA E. Skotarczak